

Medische verwondering

DR. EDUARD VAN DEN BOGAERT

Wie vergeten is met verwondering in het leven te staan, moet totaal hopeloos en ziek zijn. Uiteindelijk is verwondering de beste medische voorzorg.”

dr. Eduard Van den Bogaert

is arts en homeopaat en CHANGER in hart en nieren. Hij specialiseert zich in de symboliek van het menselijk lichaam, genealogie, de biomedische decodering van ziekten en pathologisch gedrag. Hij heeft zijn praktijk voor Nieuwe Integratieve Geneeskunde in Brussel.

Hij deelt ook zijn kennis in verschillende landen via workshops, deze zijn toegankelijk voor geneesheren, hulpverleners en zieken. Meer info vind je op www.evidences.be.





“Enkel met het hart kan men goed zien, het essentiële is onzichtbaar voor het oog”,
zegt ook de Kleine Prins.



“Ieder leven begint in de schoot van de moeder”

Vele ‘grote’ machtige mannen (politici, bankiers, industriëlen, magistraten, dokters, ...) alsook al wie door de hectische activiteit van het leven wordt opgeslorpt, zijn vaak hun vermogen tot verwondering kwijtgespeeld ten voordele van het rendement.

Eenvoudige mensen kunnen zich nog verwonderen over de natuurlijke schoonheden van de schepping. Een zonsopgang of -ondergang, volle maan, een berglandschap, een mooi zeezicht, een bos- of bloemenlandschap, een regenboog, het lichtspel van het noorderlicht, een pasgeboren kind, kunst, een vuurwerk, ...

Ieder leven begint in de schoot van de moeder. Hierdoor voedt het embryo en de foetus zich meer met het vermogen tot verwondering van de moeder dan met dat van de vader. Deze laatste, ook al heeft hij bijgedragen tot het ontstaan van het nieuwe leven, heeft een minder direct contact met de foetus tijdens de negen maanden van zijn ontwikkeling.

Als een man en vrouw verliefd zijn op elkaar, zullen ze er zich over verwonderen om samen het kind te verwelkomen dat de vrucht van hun liefde is. Voor deze vrouwen is de zwangerschap vaak fantastisch en de bevalling een verrukking.

De Franse taal leert ons dat men in de woorden ‘merveilleuse’ en ‘émerveillement’ de termen ‘mère-veilleuse’ kan horen, m.a.w. ‘wakende moeder’. En in ‘e(x) mère veille ment’ hoor je ‘de illusie van de wakende moeder loslaten’.

Het is inderdaad de biologische functie van de moeder om over haar kind te ‘waken’ en om authentiek, echt te zijn!

Na negen maanden is het noodzakelijk om de wakende moeder te verlaten, die zichzelf beliegt (uit het Franse ‘se ment’) door het kind nog langer bij zich te willen houden om het te willen beschermen tegen de gevaarlijke en soms dodelijke mannelijke buitenwereld. Maar overbeschermen doodt eveneens!

De kinderwens van moeders die niet verliefd zijn of waarbij de partner niet verliefd is op hen, wordt vaak vertroebeld door andere motieven en daardoor loopt het gewenste kind het risico een ‘object’ te worden. De (kunstmatige) voortplanting, adoptie met het halsstarrig opeisen van het ouderschap, de wens tot geslachtskeuze van het kind, bepaalde talenten die het kind gedwongen wordt te ontwikkelen, de professionele carrière die ze dromen voor hun kind ... leiden er vaak toe dat het kind een object wordt, dat er gekomen is niet zozeer als een vrucht

van liefde, maar als een manier om zich te laten gelden van een moeder die zich minderwaardig voelt. Het vermogen om verrukt te zijn over haar kind komt moeilijker tot bloei als er geen liefdevolle basis is tussen man en vrouw.

De natuur doet echter goed haar werk, vermits de vrouw die bevalt ocytocine afscheidt, het hormoon dat geluk en verwondering veroorzaakt.

Dit hormoon helpt de vrouwen zich te verwonderen over de baby die ze gedragen hebben en van wie ze bevallen zijn. Voor de meeste moeders is hun baby de mooiste van de wereld!

Het is daarom van belang om te begrijpen dat de verwondering niet objectief is en dat deze er ons probeert aan te herinneren dat wij geen dingen, voorwerpen zijn maar unieke menselijke wezens.

Gelukkig bewaren de pasgeborenen en de kleine kinderen hun vermogen tot verwondering een zekere tijd. Hun verlangen om te ontdekken, bij te leren en hun levensvreugde zullen bovendien in verhouding staan tot hun vermogen tot verwondering. Het zijn ‘kleine engeltjes’ die, zoals mensen die een NDE (Near Death Experience of bijna-doodervaring) gehad hebben, zich kunnen verwonderen over het grootse werk van de Schepper. Ze benaderen de wereld vol bewondering.

Christus heeft gezegd: “Laat de kinderen tot mij komen.” Met andere woorden, laat diegenen tot mij komen die de verwondering in hun ogen behouden hebben. “Enkel met het hart kan men goed zien, het essentiële is onzichtbaar voor het oog”, zegt ook de Kleine Prins.

Sinterklaas en Kerstmis zijn eveneens metaforen of magie om ons eraan te herinneren dat onze ziel zoals een kerstboom vol fruit en licht is, verbonden met de Hemelse Vader, met een overvloed aan cadeautjes die wachten om geopend te worden en dit niet alleen op 24 december maar op elk moment van ons leven.

In de alchemie doorloopt het ‘grand oeuvre’ d.i. het Grote Werk drie fasen, waarbij materie wordt omgezet in goud: ‘l’oeuvre au noir’ d.i. genoemd naar de zwarte kleur die de bereiding krijgt: het blakeren van het materiaal in het vuur om de onzuiverheden eruit te halen, ‘l’oeuvre au blanc’ d.i. het kleine werk (een ongekende bewerking die de Witte Steen oplevert) en ‘l’oeuvre au rouge’ d.i. het Grote Werk, in deze fase transformeert de Witte Steen in de Steen der Wijzen. Op zielsniveau komen wij in contact

met onze onderbewuste kantjes (zwart) om vervolgens van onze schaduwzijde bewust te worden en ze te integreren (wit). Dan kunnen we de vreugde van het herontdekken van het Goddelijke in ons beleven (rood).

‘Sinterklaas’ in het Nederlands, ‘Saint-Nicolas’ in het Frans of ‘Santa Claus’ in het Engels, symboliseert ditzelfde proces: Zwarte Piet, de handlanger met de zwarte kledij en schoenen, de witte kleding van de Sint en zijn rode mantel en mijter. Hij is dan ook de patroonheilige van de alchemisten. Nike Olas in het Grieks betekent ‘overwinning’ op de (filosofische) steen. Sinterklaas en Kerstmis symboliseren bij de winterzonnewende de terugkeer van de verwondering.

Voor een kind staat een cadeau opendoen gelijk aan datgene wat verborgen is in de duisternis (zwart) van een doos (die de vrouwelijke uterus symboliseert) naar het licht (wit) brengen zodat hij/zij zich kan verheugen en blij zijn (rood) en zich kan verwonderen.

‘Sortir de la mère veilleuse’, m.a.w. ‘uit de wakende moeder komen’ om zich te verheugen (se ré-jouir) m.a.w. zich verheugen in Ré: de Zonnegod.

De dalai lama heeft gezegd dat religie wil zeggen: “een goed hart hebben.” Heb dus een goed hart voor jezelf en voor de anderen. Verwonder je en ga naar de Hemelse Vader toe.

Durf je te geven aan anderen en durf van anderen de cadeaus van het leven te ontvangen. En vooral, durf ze te geven met

de verwondering van een kind. Het is de beste medische voorzorgsmaatregel ter wereld. Diegenen die zich niet meer kunnen verwonderen, lopen het risico een ziekte te ontwikkelen, zodat ze er opnieuw zouden in slagen zich te verwonderen en zich opnieuw te verheugen. En het is niet door ons lichaam open te snijden dat de chirurg onze cadeaus zal vinden. Een ziekte is nooit het echte probleem, maar een middel om een onderliggend probleem aan het licht te brengen dat vaak zeer diep verstopt zit en dat door zowel de persoon als de wetenschap vaak over het hoofd wordt gezien.

In het Nederlands komt de term ‘verwondering’ van ‘verwonderen’ wat zoveel betekent als ‘mirakels veroorzaken’. Leer dus om niet meer onverschillig door het leven te lopen, leer je te verwonderen over de cadeaus en mirakels die het leven je dagelijks biedt. Durf, zo lang je op deze wereld rondloopt, de verwondering aan, de alchemie, de magie en de verrukking van de wereld! Wees de dichter van je leven en de kapitein van je ziel!

Op 4 januari 2015, de laatste dag van mijn (broodnodige) kerstvakantie aan de Belgische Noordzee, heeft mijn ziel mij om 5:30 u gewekt om dit artikel te schrijven. En ik heb mij verwonderd door mijn eerste volle maansondergang te mogen aanschouwen op de Noordzee, badend in een oranje gloed, omgeven door een dans van twee kleine lichtjes die aan de nek van een paar honden waren gebonden die in een gekke bui in het schemer van het strand liepen in afwachting van de zonsopgang en van de start van een nieuwe dag bij het begin van dit nieuwe jaar vol beloften van verwondering en verheugingen.